05/12/2019

Άγιος Σάββας ο Ηγιασμένος

/ Βίοι Αγίων

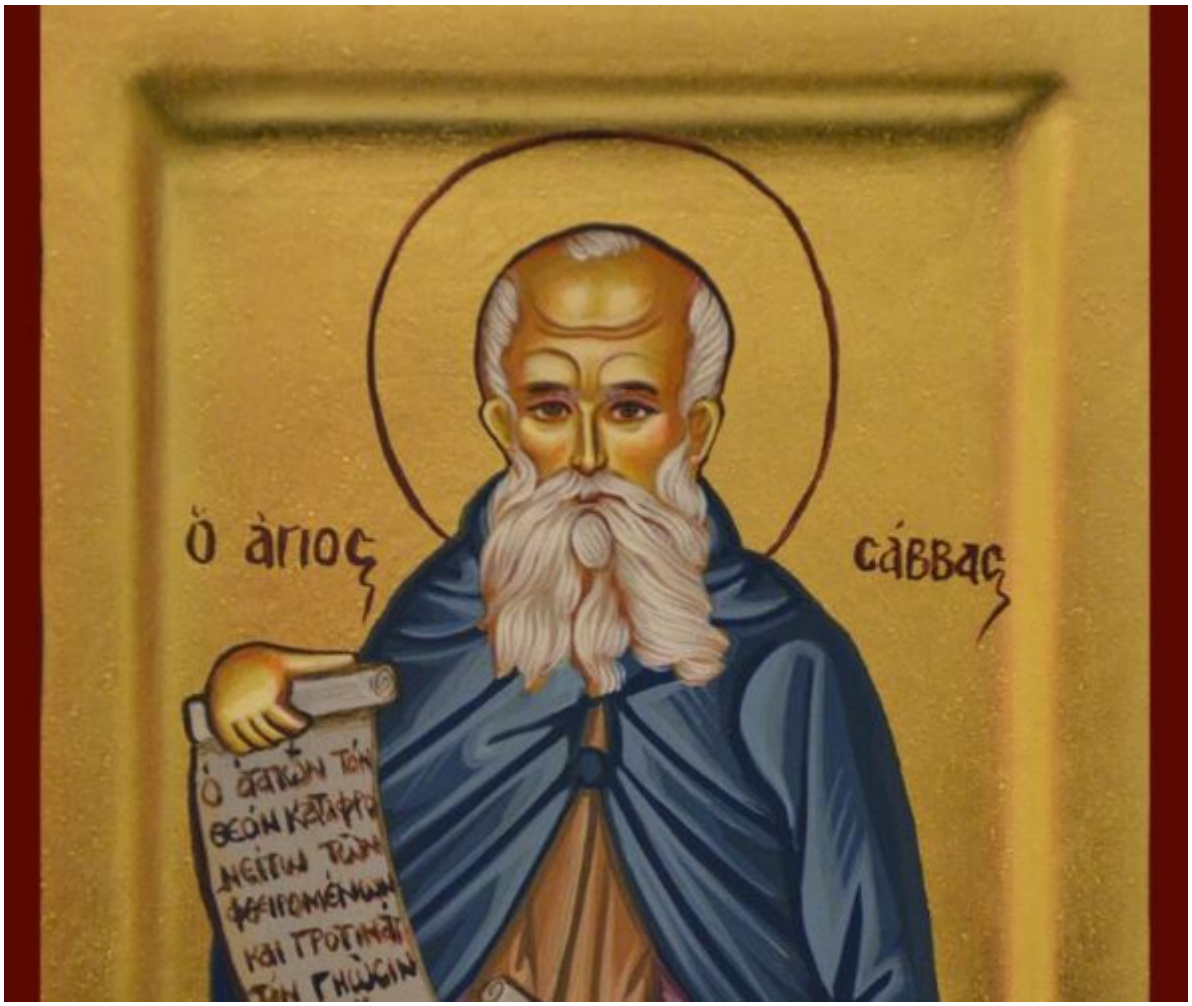

Ο Άγιος Σάββας ο Ηγιασμένος τιμάται κάθε χρόνο από την Εκκλησία μας στις 5 Δεκεμβρίου.

Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος

Ανάμεσα στους μεγάλους αγίους της Εκκλησίας μας σημαντική θέση κατέχουν οι μεγάλες ασκητικές και μοναχικές μορφές. Ένας από αυτούς είναι και ο άγιος Σάββας ο Ηγιασμένος.

Γεννήθηκε το έτος 439 στο χωριό Μουταλάσκη της Καππαδοκίας. Οι γονείς του ονομάζονταν Ιωάννης και Σοφία, οι οποίοι ήταν πλούσιοι και ευσεβείς. Ο πατέρας ήταν στρατιωτικός και κατά συνέπεια ήταν αναγκασμένος να μεταναστεύει. Όταν ο Σάββας ήταν μικρός, αναγκάστηκε να μεταναστεύσει με τη σύζυγό του στην Αλεξάνδρεια, αφήνοντας το παιδί του στην ανατροφή σε κάποιον συγγενή του

ονόματι Ερμία. Αλλά ενωρίς τον εγκατέλειψε λόγω της κακής συμπεριφοράς της συζύγου του προς αυτόν. Αποφάσισε να απαρνηθεί τα εγκόσμια, καταφεύγοντας στη Μονή Φλαβιανών, όπου, παρά το νεαρό της ηλικίας του έδειξε ασυνήθιστο ζήλο για τη μοναχική ζωή και την άσκηση. Σε μικρό χρονικό διάστημα ξεπέρασε σε αρετές τους μοναχούς. Μάλιστα άρχισαν να φαίνονται τα σημάδια της αγιότητάς του. Κάποτε κάνοντας το σημείο του σταυρού μπήκε μέσα σε πυρακτωμένο φούρνο, για να σώσει τα ενδύματα των μοναχών, τα οποία είχε λησμονήσει ο φούρναρης, χωρίς να υποστεί την παραμικρή φθορά.

Μετά από δέκα έτη παραμονής του στη Μονή, ζήτησε ευλογία από τον ηγούμενο να μεταβεί και να εγκατασταθεί στην στους Αγίους Τόπους. Ο ηγούμενος, ύστερα από θεία οπτασία, του έδωσε την άδεια και έτσι ο Σάββας έφτασε στην Ιερουσαλήμ, όπου φιλοξενήθηκε στην Μονή του Αγίου Πασσαρίωνος, το χειμώνα του 456 -457. Παρά τις παρακλήσεις των αδελφών της Μονής να μείνει μαζί τους, εκείνος αποφάσισε να αναχωρήσει για την έρημο, κοντά στον φημισμένο ασκητή Μ. Ευθύμιο.

Ο άγιος Ευθύμιος, διαβλέποντας την πνευματική πορεία του νεαρού μοναχού, αρνήθηκε να τον δεχτεί στη Λαύρα του και τον έστειλε στην Μονή του Αββά Θεοκτίστου. Εκεί ο Σάββας επιδόθηκε στους ασκητικούς αγώνες, υποδεικνύοντας τέλεια υπακοή και ταπεινοφροσύνη. Ιδιαίτερα αγαπούσε τις ακολουθίες και την προσευχή. Για δώδεκα ολόκληρα χρόνια ασκήθηκε υπό την ηγουμενία του Θεοκτίστου και του Μάριδος. Κατόπιν ζήτησε από τον ηγούμενο Λογγίνο να αποσυρθεί σε παρακείμενο σπήλαιο για μεγαλύτερη άσκηση και ησυχία. Εκεί, για πέντε ολόκληρα χρόνια, έμενε νηστικός όλη την εβδομάδα και έτρωγε μόνο το Σάββατο και την Κυριακή, προσευχόμενος και εργαζόμενος το εργόχειρό του. Κατά τη διάρκεια της Μ. Τεσσαρακοστής αποσύρονταν πιο βαθιά στην έρημο του Ρουβά, μαζί με τον άγιο Ευθύμιο, προσευχόμενοι και αγρυπνούντες. Η τροφή τους αποτελούνταν από λίγα άγρια πικρά χόρτα της ερήμου και νερό. Αυτή η άσκηση συνεχίστηκε ως το θάνατο του αγίου Ευθυμίου το 473.

Κατόπιν ο Σάββας, διάγοντας το τριακοστό πέμπτο έτος της ηλικίας του, προχώρησε πιο βαθιά στην έρημο, όπου συνδέθηκε με τους φημισμένους αγίους ασκητές Θεοδόσιο Κοινοβιάρχη και Γεράσιμο Ιορδανίτη. Το 483 ίδρυσε δική του Λαύρα, ανατολικά του χειμάρρου των Κέδρων, συγκεντρώνοντας περίπου εβδομήντα αναχωρητές, υπό την πνευματική του καθοδήγηση. Ο ίδιος διέμενε σε παρακείμενο σπήλαιο, όπου πάλευε σκληρά με τις αδιάκοπες επιθέσεις των δαιμόνων. Ως δείγμα της αγιότητάς του ανέβλυζε μύρο από τη σπηλιά του. Λίγο αργότερα οι αναχωρητές της Λαύρας του έφτασαν τους εκατόν πενήντα. Κάποιοι μοναχοί τον συκοφάντησαν στον Πατριάρχη Σαλλούστιο και ζήτησαν την

αντικατάσταση της ηγουμενίας του. Όμως ο Πατριάρχης, όχι μόνο δεν πίστεψε τις συκοφαντίες, αλλά τον χειροτόνησε πρεσβύτερο το 491.

Η φήμη της αγιότητάς του έφτασε μακριά και για τούτο πλήθος μοναχών συνέρρεαν στη Λαύρα του, άλλοι να πάρουν την ευλογία του και άλλοι να μείνουν κοντά του. Ο ίδιος, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ενέτεινε τον πνευματικό του αγώνα και την άσκησή του. Το έτος 494 άρχισε η ανοικοδόμηση του ναού του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, διότι ο πρότερος ναός δεν επαρκούσε για τις λατρευτικές ανάγκες των πολυπληθών μοναχών της Λαύρας. Αλλά και πάλι δέχτηκε νέα συκοφαντία εναντίον του. Για να ηρεμίσει η Λαύρα, αποφάσισε να φύγει. Για πέντε χρόνια περιόδευσε την Παλαιστίνη και τη Μ. Ασία, ιδρύοντας Λαύρες. Το 512 έφτασε στην Κωνσταντινούπολη, όπου ζήτησε από τον αυτοκράτορα Αναστάσιο (491-518), να εκθρονίσει την αιρετικό μονοφυσίτη Πατριάρχη Ιεροσολύμων Ηλία (494-512). Επιστρέφοντας στην Παλαιστίνη, ηγήθηκε του αγώνα των Ορθοδόξων κατά της φοβερής αιρέσεως του μονοφυσιτισμού.

Το 530 έφτασε για δεύτερη φορά στην Κωνσταντινούπολη, όπου ζήτησε από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό (527-565) να προστατέψει τους πληθυσμούς από τις επιδρομές των αλλοφύλων και από τις ταραχές των ντόπιων. Ήδη ήταν ενενήντα χρονών. Με την επιστροφή του στην Παλαιστίνη αρρώστησε και κοιμήθηκε ειρηνικά στις 5 Δεκεμβρίου του 532. Το 547 βρέθηκε το ιερό του λείψανο άφθορο, το οποίο μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Το 1204 το άρπαξαν οι σταυροφόροι και το μετέφεραν στην Βενετία. Το 1965 επεστράφη στην Λαύρα του, στην Παλαιστίνη, όπου παραμένει εκεί, ως πολύτιμος θησαυρός, αγιάζοντας και θαυματουργώντας τους πολυάριθμους προσκυνητές, οι οποίοι συρρέουν από τα πέρατα του κόσμου. Άλλωστε η φημισμένη Μονή του παραμένει ως τα σήμερα φωτεινός πνευματικός φάρος της Ορθοδοξίας. Η μνήμη του εορτάζεται στις 5 Δεκεμβρίου, την ημέρα της οσιακής του κοίμησης.

Ο άγιος Σάββας έλαβε την προσωνυμία από την Εκκλησία Ηγιασμένος, διότι υπήρξε όντως αγιασμένο σκήνωμα της Χάριτος του Θεού. Με την βαθιά του πίστη στο Θεό, με τον προσωπικό του αγώνα κατά των παθών του και με την καλλιέργεια των αρετών του, αγιάστηκε ο ίδιος και αγίασε και συνεχίζει να αγιάζει τους άλλους. Γι’ αυτό και παραμένει στη συνείδηση των πιστών ως πρότυπο αληθινού Χριστιανού και ανθρώπου, διότι ο ίδιος είχε ενδυθεί από μικρός το Χριστό και έζησε σε όλη του τη ζωή με αυτό το θεϊκό αυτό ένδυμα.

Πηγή: pemptousia.gr